

Autobusové nádraží

Autobusové nádraží je opravdu, ale opravdu poslední místo, kde by kdokoliv chtěl být, či nedej bože snad trávit bez vnějšího nátlaku svůj volný čas. I samotní cestující, kteří sem přišli dobrovolně, se snaží co nejrychleji toto místo opustit.

Číhající střepy na chodníku lačně pokukují po tenčích podrážkách a spolu se žvýkačkami dychtivě očekávají příchod léta a sandálů. O pár, většinou víc jak pár set centimetrů výš, čeká další nástraha: šedá až temně modrá mlha plující po nádraží spolu s vražedným zápachem, útočící na veškeré živé bytosti v dosahu. Prodrápávající se skrz hrtan až do plic obětí, jež pomalu dusí. Nezkušený cestující by se mylně mohl domnívat, že se jedná o slzný plyn, a tudíž že se ocitl v oblasti cvičení policejních jednotek. Ovšem tichý zabiják potulující se jen tak všude kolem vychází především z cigaret. Falešného přítele, který spolu s tvrdšími drogami slibuje únik a záchranu z problémů tohoto světa. Právě ti neplnoletí křičící skrz temnou mlhu své problémy jsou zde, v čele s potulujícími se strhanými otroky pracovní doby s unavenýma očima a mrtvou myslí, tím největším nepřítelem zarytých optimistů. Optimistů s přišitým úsměvem, kteří tohle, schovaní pod svou maskou, přehlíží. Dalo by se dlouhé hodiny hádat, kdo z nich je více politováníhodný.

Nejzákeřnější nástraha je však onen labyrint, do kterého se zcela jistě zamotáte. Stačí nevědět místo odjezdu, vaši zastávku. První, co každého nejspíše napadne, je zajít se zeptat do nádražní budovy k okýnku určenému právě pro autobusy. Ovšem není radno rozhněvat si nádražního zaměstnance, jak jinak než přece takhle pitomou otázkou. Každý dlaždič by v tuto chvíli záviděl slovník dané osobě. Pokud máte štěstí, jste otráveným těžce pracujícím démonem posláni, krom jiných nepěkných míst, i na správnou zastávku, jen aby se vás ovšem zbavil. Pokud štěstí nemáte, jste posláni před budovu nádraží k velké elektronické tabuli, která se očividně při dlouhém dni, přikovaná k nějaké ohyzdné barabizně, velmi nudí. Zdání záchranu proto netrvá dlouho. To nepřehledné zákeřné stvoření vás přesvědčivě pošle na špatnou zastávku.

Minuty utíkají, a autobus ve vašem směru stále nepřijíždí. Čas se krátí, srdce bije na poplach, ruka křečovitě svírá peněženku a oči upřeně hledí na hodinky. Za účelem útěchy se otočíte k prosklenému krytu laviček a k vašemu zděšení po vyluštění papíru s řádem odjezdů a příjezdů této zastávky zjistíte, že odsud váš autobus vůbec neodjíždí. Jen nejodolnějším a většinou nejrychlejším se podaří ocitnout se na správné zastávce skrz ptaní se ostřílenějších cestujících.

Autobusy mívají většinou zpoždění, ale na to, že ulevíte nohám, můžete rovnou zapomenout. Počmárané a špinavé lavičky byly už dávno obsazeny jedním člověkem a šesti kufry. Po příjedu špinavého smrdutého vozidla se ve zlomených lidech přece jen najde síla lítě bojovat o umístění ve frontě. Nakonec nezbývá nic jiného, než zmoženě nastoupit do autobusu a jako ovce si vzít lístek od tvora za volantem, jehož nazvatí člověkem by byla urážka člověka, který vám ani nebyl schopný odpovědět na otázku, kolik vás to bude stát, a jen ukázal na obrazovku kasy. S vědomím, že řidiči nestojíte ani za jedno slovo, odjíždíte z tohoto místa. Sbohem, anebo v horším případě na shledanou.

Vendula Přidálková Tercie, Gymnázium Tišnov

